

Колесо Часу. Книга 1. Око Світу

КУПИТИ

Що ж таке Колесо Часу? Уявіть собі величезну, завбільшки як космос прядку із семишпичним колесом, яке, повільно обертаючись, тче тканину всесвіту. Воно створює із життів і подій Великий Візерунок, що є минулим, теперішнім і майбутнім світу. І допоки обертається Колесо, нема кінця плетінню, і навіть смерть не є остаточною...

Ось Колесо обернулося — і давні пророцтва про прихід Морока ожили. Чорна тінь Батька Брехні зависла над світом, а найперше над його крихітною частинкою — заґумінковим сільцем Емондів Луг. І ніхто з мешканців цього краю ще навіть не здогадується, що один із них — обраний. Принаймні так стверджує пророцтво. А пророцтва в цьому світі завжди справджуються.

Раніше Круки

Тут, нижче Емондового Лугу за течією, на півшляху до Заплавного лісу, береги Винної ріки поросли деревами. Головно вербами, і їхнє густолисте віття нависало над прибережною водою тінистим шатром. Літо проминуло не так уже й давно, та й сонце стояло майже в zenіті, але тут, у затінку, легенький вітерець студив спітніле тіло Егвейн. Закасавши трохи вище колін спідницю коричневої вовняної сукні, вона зайшла у річку, аби набрати води у цебро. Хлопці заходили у воду як були, не переймаючись тим, що їхні обтислі штанята намокнуть. Дехто з дівчаток і хлоп'ят замість наповнювати цебра пересміювалися та намагалися облили одне одного з дерев'яних ківшиків, але Егвейн стояла сумирно, насолоджуючись дотиком плинної води до босих ноженят і тим, як струменіє пісок крізь пальці, коли вона вибирається на берег. Вона прийшла сюди не гратися. У свої дев'ять років дівчинка вперше сподобилась принести воду з ріки, але попри те замірялася стати найкращим водоношею у селищі.

Зупинившись на б́ерезі, вона опустила цебро на землю і взялася розпускати закасані спідниці, щоби вони прикрили їй коліна. А ще слід було перев'язати наново темно-зелену хустку, яка перехоплювала на потилиці волосся. Егвейн хотіла би, щоб їй дозволили обтяти волосся по плечі чи навіть коротше, як у хлопчиків. Урешті-решт, «Десь за сотню кроків чи близько того нижче по ріці, стоячи по коліна у воді, чоловіки купали чорномордих овець, готуючи тих до стрижки. Вони уважно спостерігали за вівцями, коли ті, бекаючи, заходили у воду, а опісля виходили на берег. Тут Винна ріка була не такою стрімкою, як в Емондовому Лузі, але й було би неправдою твердити, що вона повільна. Якщо вівцю підхопить течія, їй уже буде важко вибратися на берег і вона заввиграшки може потонути. Величезний крук перелетів ріку і всівся на верхівку білодерева, неподалік того місця, де чоловіки купали овець. І майже тієї ж миті на крука почав налітати згори червоночубастик, спалахуючи вогняним пір'ям, голосно цвірінькаючи. Мабуть, у червоночубастика десь поряд було гніздечко. Замість злетіти з гілки і,

можливо, атакувати меншу птаху, крук лише пересунувся товстою гілкою вбік, туди, де його трохи прикривали згори тонші гілочки. Звідти він дивився на вівчарів.

Траплялося, круки дошкуляли вівцям, але те, що цей крук не звертав уваги на спроби червоночубастика відігнати його геть, здивувало дівчинку. Ще й більш од того, у неї склалося дивне враження, наче чорний птах спостерігає за людьми, а не за вівцями. Бредня, власне кажучи, а втім... Вона чула, як люди мовлять, що круки та гайворони є очима Морока. Від цієї думки сироти виступили у неї не тільки на руках, а й на спині. Оце достеменно бредня. Що Морок може захотіти побачити в Межиріччі? У Межиріччі ніколи нічого не трапляється.

— Що це ти тут поробляєш, Егвейн? — поцікавився Кінлі Ахан, зупинившись біля неї. — Сьогодні ти не можеш гратися з іншими дітьми. — Він був на два роки старший за Егвейн, тримався пряменько, тягнучись догори, аби здаватися вищим, ніж є. Хлопець носив воду для стрижки овець останній рік, тому й повадився так, «наче це додавало йому якоїсь ваги.

Егвейн зміряла його нищівним поглядом, але це не подіяло настільки добре, як вона сподівалася.

На його квадратному обличчі виткнулася невдоволена гримаса.

— Якщо ти почуваєшся зле, мусиш піти до Мудрині. Якщо ж ні... тоді повертайся до своєї роботи. — Коротко кивнувши головою, наче він щойно дав собі раду зі складною справою, Кінлі поспішив геть, фасонисто несучи цебро з водою однією рукою якомога відсторонь. Він так довго не зможе нести, поприндиться, доки я його бачу, хмуро подумала Егвейн. Треба буде ще повправлятися з цим поглядом. Вона бачила, що у старших дівчат він спрацьовував.

Егвейн відірвала цебро від землі обома руками, і ручка ковша ковзнула його ободом. Цебро було важке, а Егвейн була дівчинка невисока, як на свій вік, утім, вона пішла вслід за Кінлі якомога швидше. Звісно, не через те, що він патякав. У неї і насправді була важлива робота, і вона замірялася стати найкращим водоношею з усіх, що є зараз і були колись. Обличчя дівчинки набуло рішучого виразу. Ковдра торішнього листя

шурхотіла у неї під ногами, коли вона йшла затіненим берегом, прямуючи до відкритої сонцю місцевості. Спеки сильної не було, а поодинокі білі хмаринки у височезному небі, здавалося, підкреслювали яскравість цього ранку.

Оточений деревами Луг удовиці Айнал — він звався так з незапам'ятних часів, хоч ніхто й гадки не мав на честь удови якого Айнала його колись так назвали — більшу частину року стояв порожнем, але тепер його від краю до краю заповнили люди та вівці, причому овець було значно більше. Де-не-де із землі вистромлялися великі кам'яні брили, деякі майже у зріст людини, та вони не заважали неабиякому шарварку на Лузі.

На це дійство сюди зібралися фермери з усіх околишніх ферм, а людність з Емондового Лугу прийшла допомогти своїм рідним. В Емондовому Лузі у кожного мешканця були родаки чи приятелі на фермах. Стрижка мала відбуватися скрізь по Межиріччю, від Девен Райда і до Сторожового Пагорба. Звісно, крім Таренського Перевозу. Чимало жінок пишались у накинутих на плечі шалях, що спадали вниз мальовничими хвилями, та мали завітчане волосся, втім, так вчинили і деякі старші дівчата, хоч вони і не заплітали волосся у довгі коси, як це заведено у жінок. Частина жінок навіть одягнула сукні з вишивкою навколо коміра, так наче це був по-справдешньому святковий день. Чоловіки ж та хлопці, навпаки, прийшли в самих сорочках, а деякі навіть розшнурували поворозки на грудях.

Егвейн не розуміла, чому це дозволено одним лише чоловікам.

КУПИТИ